

Silo

ÜZENETÉNEK ELSŐ ÉVFORDULÓJA ALKALMÁBÓL

PUNTA DE VACAS, ARGENTÍNA, 2004. MÁJUS 4.

Kedves barátaim!

Kudarcot vallottunk... de kitartunk!

Kudarcot vallottunk, de kitartunk a tervünk mellett, hogy emberivé tegyük a világot.

Kudarcot vallottunk és kudarcot fogunk vallani újra meg újra, mert egy olyan madár szárnyain repülünk, melynek neve „szándék”, amely átrepül a frusztráció, a gyengeségek és a kicsinységek felett.

A sorsunkba vetett hit, a hit tetteink igazságában, a magunkba vetett hit, és az emberi lénybe vetett hit az erő, ami szárnyalásunkat élteni.

A Történelem nem fejeződött be, nincs vége az eszméknek, sem az emberiségnek, és nem aratott végső győzelmet sem a gonosz, sem a manipuláció, ezért próbáljuk továbbra is megváltoztatni a dolgokat és megváltoztatni önmagunkat.

Ez az a szándék, amelyet érdemes megélni, mert ez folytatása azon jó emberek legnemesebb törekvéseinek, akik megelőztek minket. Ez az a szándék, amelyet érdemes megélni, mert ez szolgál előzményként a jövő nemzedékei számára, akik át fogják alakítani a világot.

Két nagy lélek, akik harcoltak a megkülönböztetés és az igazságtalanság ellen itt van velünk ezen az eseményen. Az erőszakmentesség inspiráló vezetői ők: Mahatma Gandhi és Martin Luther King, ismerték a kudarcot, de soha nem adták fel szándékukat. Az ő jelenlétük ma erősen érződik a gondolatainkban és a szívünkben.

Ebben a nyomorult világban, ahol az erő és az igazságtalanság uralkodik vidéken és a városokban, hogyan várhatják, hogy véget érjen az erőszak? hogyan várhatják, hogy véget érjen az erőszak?!

Talán azt gondolják, hogy ösztönző példát mutatnak az új nemzedékeknek, amikor videójátékok álarca mögé bújva hantáznak a világ ellen; amikor a zsarnokoskodás legrosszabb példájával fenyegetnek; és végül, amikor fiaikat támadni, ölni és meghalni küldik távoli vidékekre. Ez nem jó út és nem jó példa.

Talán azt gondolják, hogy a halálbüntetés primitív gyakorlatának visszaállítása nagyszerű társadalmi példa lesz.

Talán azt gondolják, hogy a gyermekek által elkövetett bűntények szigorúbb büntetésével a bűnözés majd el fog tűnni... vagy a gyerekek fognak eltűnni!

Talán azt hiszik, ha a „kemény kéz” taktikáját alkalmazzák az utcákon, az utcák biztonságosak lesznek.

Nyilvánvaló, hogy ezek a problémák léteznek, és ma egyre inkább szaporodnak, de az erőszak erőszakos megközelítése nem vezet békéhez.

Nem teremt békét az élet ezen zoológiai látásmódja, mely a túlélésért folytatott küzdelemhez, a legerősebb felülkerekedéséért folytatott harchoz vezet. Ez a mítosz nem fog eredményre vezetni. A békét nem lehet elérni azzal, hogy manipulálják azokat a kijelentéseket vagy cenzúrázzák azokat a nyílt vádakat, melyek a durva bánásmód és atrocitások ellen irányulnak, amit az emberekkel szemben elkövetnek. Ezen a ponton szándékosan nem említem az Emberi Jogokat, mert ez is egy olyan kifejezés, amit megfosztottak a tartalmától, és meghamisították a jelentését. Manapság megtörténik, hogy védtelen népeket bombáznak, azért hogy megvédjék emberi jogait...!

Nem vezet békéhez az élet ezen zoológiai látásmódja, amely olyan társadalmi rendet támogat, mely a jutalom és büntetésen alapul, és amely az állatok háziasításának gyakorlatát alkalmazza a tisztességes polgár esetében, aki elkezd megtanulni, hogy bizalmatlan legyen, vádaskodjon és áruba bocsássa az érzelmeit.

„Valamit tennünk kell!” – ezt hallani mindenütt. Rendben van, én megmondom, mit kell tenni, de ez semmit nem ér, mert senki nem fogja meghallgatni.

Azt mondom, hogy nemzetközi szinten azoknak, akik másokat megszállnak, haladéktalanul vissza kell vonulniuk, és követniük kell az Egyesült Nemzetek határozatait és javaslatait.

Azt mondom, hogy nemzeti szinten minden országban azon kell dolgozni, hogy megfelelően működjenek a törvények és az igazságszolgáltatás, bármily tökéletlenek is, mielőtt szigorúbb törvényeket és elnyomó rendszabályokat vezetnének be, melyek azok kezére játszanak, akik kifogatják a törvényeket és az igazságszolgáltatást.

Azt mondom, hogy a családok szintjén az embereknek azt kell tenniük a gyakorlatban, amit hirdetnek, és fel kell hagyni a képmutató szónoklatokkal, melyekkel az új nemzedékeket mérgezik.

Azt mondom, hogy személyes szinten minden embernek erőfeszítést kell tennie annak érdekében, hogy a gondolatai összhangban legyenek az érzéseivel és a cselekedeteivel, így egységes életet alakítana ki, és elkerülné az ellentmondást, ami erőszakhoz vezet.

De semmit nem hallanak majd meg abból, amit mondunk. Ugyanakkor, ugyanakkor, maguk az események vezetnek majd oda, hogy a megszállók visszavonulnak; hogy a keménykezűeket elutasítják az emberek, akik egyszerűen azt követelik majd, hogy tartsák be a törvényeket; hogy a gyermekek tiltakoznak szüleik képmutatása ellen; hogy minden ember felrója magának az ellentmondást, amit magában és a körülötte lévőkben okoz.

Egy sötét történelmi korszak végén járunk, és semmi sem lesz ugyanolyan, mint azelőtt. Lassacskán elérkezik egy új nap hajnala; a kultúrák elkezdik majd megérteni egymást; a népek egyre inkább vágynak majd egy mindenkit elérő fejlődésre, felismerve azt, hogy az a fejlődés, melyből csak kevesen részesülnek, valójában senkinek nem fejlődés. Igen, béke lesz, és a szükség úgy hozza majd, hogy felismerjük, hogy születőben van egy egyetemes emberi nemzet.

Addig pedig azok, akiket ma nem hallanak meg, mától fogva azon munkálkodnak a világ minden táján hogy nyomást gyakoroljanak a döntéshozókra, hogy terjesszék a béke ideálját, melynek alapja az erőszakmentesség módszere, hogy előkészítsék az utat az új idők számára.

Igen, van értelme annak, hogy ez az Üzenet és ez az Egyetemes Humanizmus megerősödjön. Van értelme! Van értelme annak, hogy a fiatalok kiterjesszék ezt az Erkölcsi Erőt, mint a Történelem alternatíváját... legyen ez az áramlat feltartóztathatatlan és visszahangozzon a Föld minden nyelvén. Akkor az új nemzedékek elkezdik majd tanítani a felnőtteket egy újfajta szeretettel és megértéssel.

Végül, barátaim, szeretném veletek megosztani azt a mély meggyőződést, mely szerint: „a Szent bennünk van, és semmi rossz nem történhet ebben a keresésben, mely a Mélyen lévő és Megnevezhetetlent kutatja” Azt hiszem, valami nagyszerű fog történni, amikor az emberi lények megtalálják az Értelmet, amit oly sokszor elvesztettek, és oly sokszor újra megtaláltak a Történelem fordulóiban.

Barátaim, szeretném, ha meghallanák a „Mélyen lévő” Üzenetét. Ez nem egy hangos Üzenet, ez egy halk üzenet, amit nem hallunk akkor, ha meg akarjuk ragadni.

Barátaim, szeretném átadni a halhatatlanság bizonyosságát. De hogyan tudna valami, ami halandó, létrehozni valami halhatatlant? Talán azt kellene megkérdeznünk magunktól, hogyan lehetséges, hogy ami halhatatlan, a halandóság illúzióját kelti.

Milyen jó itt lenni, így együtt és a jelenről és a jövőről beszélni. Milyen jó is, hogy ezekben a pillanatokban barátaink ezrei a világ különböző tájain tanúi lehetnek ennek az eseménynek. Ugyanakkor most már szükségtelen távoli helyeket találunk ahhoz, hogy kifejezhessük magunkat anélkül, hogy bárkit is megbántanánk ezzel, mert ezek a szavak nagyon messzire jutnak. Ezért bocsánatot kell kérnünk azoktól, akik támadásnak érezték a szavainkat, melyekkel egyáltalán nem állt szándékukban személyeskedni, inkább csak helyzetekre és meghatározott történelmi pillanatokra vonatkoztak.

Míg szavaink lassan elhalnak, helyükbe a tekintetünk lép...

A tekinteteink megtalálják és mélyen megértik egymást.

Üdvözlöt mindenkinék, szívtől szívhez.